

Petitia vera aneb pravota radost

PROSINEC 2020

PRIMA VERBA

Uvnitř naleznete:

- Vždy Bohu blíž
- Jednota řádu stvoření
- Adventní zamyšlení
- Sestra Vojtěcha
- Vzpomínky na bratra Františka Reichela

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Formační příloha ve smutcích i radostech - vždy Bohu blíž

V samotném závěru církevního roku (20.listopadu) zemřel náhle náš národní ministr, bratr František Reichel. Již v době adventní (1.prosince) jsme se s ním rozloučili při mši svaté u sv. Anežky na Spořilově, a Vršovickém hřbitově, jak si v závěti přál. Pandemická omezení vedla k tomu, že naše účast byla omezená, ale zastoupena byla i Národní rada, a jejím jménem se s Františkem rozloučil zástupce Národního ministra - a jeho nástupce - Luboš Kolafa. Medailonek, tradiční část Formační přílohy je tedy nečekaně ovlivněn ještě čerstvým zármutkem nad Františkovým odchodem na věčnost. Tomu odpovídají čtyři příspěvky: „Bratr František už není mezi námi“ (M. Müller), „Bratr František Reichel, Národní ministr, politik a kamarád“ (J. Šenkýř), „František Reichel v mých vzpomínkách“ (J. Zajíc), a „Odkaz Františka Reichela pro naši formaci“ (L. Mlčoch).

„Vše má svůj čas“ je název, který František zvolil pro svou knihu o Dvanácti pražských kostelech postavených jako odpověď na stržení Mariánského sloupu. Knihu přinesl na schůzku MBS u sv. Anežky, den před svou tragickou smrtí. Boží režie: Pán si ho povolal poté, co dokončil, co dokončit měl. Vše má ovšem svůj čas - podle knihy Kazatel - i pro naši formaci. A tak vzpomínkovým medailonkům předchází tři části vlastní formace. „Jednota v řádu Stvoření: společná ekologie přírody, ekonomiky a společnosti“ je pokračováním našeho výkladu v rámci Roku s Laudato si' (kapitolou Integrální ekologie). Následuje „Adventní zamyšlení“, opět jedna stránka radostného očekávání Dítěte Božího, našeho Spasitele, bez něhož nemůžeme dělat nic, ani najít východisko z civilizační krize. Adventní zamyšlení vzniklo pro iniciační formaci; podněty pro poznání a přijetí sebe sama jsou nabídnuty nám všem. K nim patří i to, jak rozumíme finanční zodpovědnosti za náš řád. Článek „SFŘ a finanční zodpovědnost - zamyšlení nad článkem 25 Řehole“ (Attilo Galimberti - překlad z italštiny) je historií porozumění penězům v rodině sv. Františka, a je zařazen do hlavní části Zpravodaje.

Bratr Jiří Šenkýř, sám vážně nemocný, poslal příspěvek o Ctihodné sestře boromejce Vojtěše, jímž vzpomíná i na bratra terciáře, od něhož příběh slyšel, a který ho přivedl k naší spiritualitě. Dva bratři terciáři tak vyzvedají skutek křesťanské lásky z let věznění sestry Vojtěchy: tam, v kriminálech a internačních táborech totality, si měly všechny spirituality k sobě blíž než dříve: jen jeden je Mistr, nás všech. Příběh z nemocničního prostředí má blízko k naší těžce zkoušené době.

Papež František plní svou učitelskou a prorockou roli s neobyčejnou energií a vitalitou. Vydává novou encykliku „Všichni jsme bratři“, oslovuje setkání mladých „Františkova ekonomika“ v Assisi, odložené pro pandemii z jara, a i ve dnech 19. - 21. 11. uskutečněné jen na dálku, on line. A aby prokázal svou vizi vycházející církve ke všem lidem dobré vůle, poskytuje interview – videoposelství – na světové konferenci TED věnované klimatické změně: my lidé jsme všichni „na stejné lodi“ – a všem nám běží lhůta, tikají „biologické hodiny“. Důležité jsou věda i etika, svědomí volající po pokoji všechny lidi dobré vůle. Tak narození Kristovo vítali andělé a nebeské zástupy. Sláva Bohu na výsostech.

Bratr Irenej

Jednota v řádu Stvoření: společná ekologie přírody, ekonomiky a společnosti

Čtvrtou kapitolou „Integrální ekologie“ přechází encyklika „Laudato si“ k normativní perspektivě: jak napravit vše to špatné, co se děje našemu společnému domovu v důsledku chování člověka v jeho narušené přirozenosti. Naše doba je „anthropocén“: jeden přírodní druh - člověk - ovlivnil celkový řád stvoření tak, že ohrožuje vše živé včetně sebe sama. Proto také náprava věcí musí začít od člověka a jeho ekonomických a sociálních institucí. Tato kapitola dokládá, že od nynějška od sebe nelze oddělit ekologii environmentální (t.j. životního prostředí) a „ekologii“ hospodářských, politických a společenských uspořádání, a to v planetárním měřítku. „Zelená“ encyklika je současně „sociální“ encyklikou.

Náš výklad v roce „Laudato si“ je právě v tomto momentu doprovázen novou encyklikou „Všichni jsme bratři“ (český překlad se dokončuje). Papež František - jak se nyní ukazuje - postupuje podle dlouhodobého „strategického plánu“, pedagogicky a metodicky promyšleného, zřejmě už od okamžiku, kdy jako nově zvolený papež si zvolil zcela nečekaně jméno sv. Františka. Encyklika o Božím otcovství a všelidském bratrství se výslovně zakládá na odkazu našeho otce - zakladatele, a to k cílovému roku výročí 800 let od Františkovy Řehole. Jde o ojedinělou událost novověkých církevních i světských dějin, kdy potřeba změny „azimutu“ ve směřování lidské civilizace je tak zásadní povahy, že počátek „zbloudění“ diagnostikuje zpět v toku času velmi hluboko: až do rozpadu středověkého světa a nástupu „měšťanské“ společnosti. Co společného máme s 13. stoletím v severní Itálii? Náhlý vzestup role peněz v životě každého z nás i lidstva jako celku František sám na sobě zakusil a věděl, co dokážou udělat peníze s člověkem! Od okamžiku, kdy vzal radikálně Boha jako svého Otce a „své všechno“, jen naplnil Ježíšovo: „Nemůžete sloužit Bohu i mamonu!“ Tyranie moci peněz (František) homogenizuje - „glajchšaltuje“ už vědu, v ekonomii „hlavní proud“, kulturu i chování „člověka ekonomického“, jehož důsledkem je ničení diverzity přírody stejně jako vytěsňování všech „jiných“, niternějších pohnutek k solidaritě a bratrství: tam, kde o peníze jde vždy v první řadě. To je „první přikázání“ v království bůžka mamonu.

Proto zpět k Františkovi! Ekologie všedního života dokládá pozitivní příklady toho, že i v nepříznivých podmínkách lze tvořivě uchovávat důstojnost člověka: je to duch chudoby, který dává člověku skutečnou „úroveň“: a je to láska, která dovede být vynalézavá i v chudých městských čtvrtích. Tam, kde se daří „sousedským vztahům“, „vzájemné výpomoci“, družnosti, kultuře odpočinku, zkrášlení okolí i jen malými oázami živé přírody, zahrádkou, květinovým záhonkem, lavičkou k posezení a besedě. Potřebujeme znovu objevit společné dobro jako úhelný kámen soužití lidí v malém i globálním měřítku. Potřebujeme se vrátit k hodnotě rodiny, v níž tři generace dávají záruku mezigenerační solidarity a spravedlnosti. Člověk potřebuje zduchovnění, obrácení svého snažení do svého nitra, v němž začíná náprava věcí lidských; teprve odtud může vzejít motivace směrem ven, k proměně ekonomie i politiky. Špatnou variantou se může stát převaha kriminální ekonomiky nejen ve „vyloučených lokalitách“, slumech a favelas, ale i ve světové politice. „Na katastrofické předpovědi už dnes nelze nahlížet s pohrdáním a ironií (LS čl. 161). „Pane, smiluj se! Kriste, smiluj se!“

Br. Irenej

Adventní zamyšlení

Na str. 8 Pomůcky pro iniciaci (MBS Sušice) je připomínka Slavnosti jesliček v Grecciu („půlnoční“ r. 1223). V té době už existovala Františkova (Nepotvrzená) Řehole, jejíž 800. výročí si budeme připomínat příští rok. Sv. František uctíval Božího Syna pro pokoru Vtělení a Ukřižování. Vtělení Ježíšovo se událo nadpřirozeným způsobem, František mluví o P. Marii jako „nevěště Ducha svatého“. Pokora Narození Božího Syna do chudoby Betlémské stáje vedla v adventu roku 1223 Františka k myšlence připomenout tuto Událost číslo jedna lidských dějin slavností „jesliček“. Jeden svědek se domníval, že zahlédl při proměňování v rukou kněze Dítě Boží. K tomu jsme my, lidé doby „rozumu“, poněkud skeptičtí - ale i ve Starém zákoně by bylo bývalo zapotřebí dvou svědků! Zázrak, který je však nepochybný i pro naši duchovní zatvrzelost, se potvrzuje tím, že od Greccia 1223 se „jesličky“ u nás i po celém světě za těch osm století objevily v podobě „betlémů“ nejrůznějšího druhu v počtech převyšujících všechna očekávání, a každým novým adventem další přibývají; méně časté, ale rovněž nespočetné jsou „živé jesličky“ po celém světě (pro mne v blízkých Louňovicích s novodobou tradicí už více než 20 let). Není náhodou, že u P. M. Sněžné v ambitech až do letoška bývala každoročně výstava betlémů, že u františkánů se scházejí čeští „betlémáři“, kteří mají i svůj časopis. K nim patřil i náš bratr a malíř Jan Herink a naše zesnulá sestra Helenka Horálková, která po své mamince převzala tradici nezapomenutelných jesliček z perníku u sv. Matěje (Praha 6).

....

Každý z nás je „dítětem Božím“, i když naše „vtělení“ se událo způsobem přirozeným. I to je zázrak stvoření. Východní církve věří, že duše je nám přidělována v nebi. Kapucín P. Raniero Cantalamessa, nedávno jmenovaný kardinálem, při snaze pochopit pandemii covidu vyslovil myšlenku, že Bůh ponechává i virům „svobodu“ k mutacím. Analogicky by šlo říct, že při spojení genomu otcovského a mateřského je genům po předcích ponechána „svoboda“ neuvěřitelného množství kombinací, díky nimž jsme každý „originál“, ale se zděděnými dispozicemi po rodičích, prarodičích i více generacích. Dispozice jsou dobré i horší, někdy se hovoří dokonce o „rodové zátěži“. Nicméně v každém případě je prvním výchozím krokem pro náš celý život snaha poznat sám sebe a přijmout sám sebe. Víra nás vede k tomu, že sama svatá Trojice si každého z nás vyvolila z lásky jako své vznešené dítě, a svátostí křtu jsme byli přivtělení k církvi, mystickému tělu Kristovu. A naším celoživotním úkolem je upřímná snaha - s pomocí Boží - své zděděné dispozice zvládat, kultivovat, přibližovat ideálu onoho v Betlémě narozeného Dítěte Božího. K tomu nám dopomáhej Bůh.

1/ Uvědomuji si, „po kom“ mám své dobré vlastnosti, jak mi je bylo dáno poznat už jako dítěti u rodičů, dědečka, babičky, ... Jsem za to Bohu a jim vděčný -á?

2/ Podobně poznávám i své horší dispozice po předcích - umím je přijmout s pokorou, neobviňuji je a „neházím na ně“ svá selhání?

3/ Uvědomuji si, že všechny morálně zavazující nároky, jak je nám předal sv. František - v podobě textu písně: „Učiň mne, Pane, nástrojem“ - jsou pro mne úkolem takřkaj na celý život - a ani do smrti s nimi nebudu hotov? Nespolečám opovázlivě jen na Boží milosrdenství?

Br. Irenej

Událost ze života sestry Vojtěchy, která je součástí beatifikačního spisu

Sestra Vojtěcha Hasmandová (1914 – 1988), boromejka, vězněná v letech 1952 - 1960, generální představená milosrdných sester sv. Karla Boromejského (1970 - 1988). V roce 1996 byl zahájen proces svatořečení a papež František ji v roce 2014 prohlásil za Ctihodnou.

Ve Žďáru nad Sázavou, v Domově klidného stáří (samostatné bytové jednotky pod jednou střechou), žil s manželkou bratr Luboš Holoubek, sekulární františkán. (Luboš mě někdy v roce 1987 seznámil s řádem a nechal opsat Řeholi.) V tomto domě bydlela i rozvědčice Svobodovy armády, myslím, že se jmenovala Božena. Jednou (kolem roku 2010) navštívila paní Božena manžele Holoubkovy v jejich bytě. Když uviděla na Lubošově pracovním stole velkou fotku sestry Vojtěchy, rozrušeně vykřikla: „Vojtěša“. A pan Holoubek, jako novinář, hned se začal vyptávat, jak ona, která nemá nic společného s církví a s ženskými řády, může znát sestru Vojtěchu.

V padesátých letech byla řada lidí, kteří prošli se Svobodovou armádou „z Buzuluku do Prahy“ v kriminále. Rozvědčice Božena skončila ve stejném vězení jako sestra Vojtěcha. Božena vážně onemocněla a vězeňská lékařka jí řekla, že by potřebovala transfuzi krve, ale na tu vězeňkyně nemají nárok. Leda by jí krev darovala některá z vězeňkyň. Na otázku, zda by se někdo našel, jí lékařka poslala za Vojtěchou a ta souhlasila. Pan Holoubek se hned zeptal, jak se taková transfuze ve vězení dělala. Dostal odpověď, že jako na frontě. Vzaly se dvě kapky krve, smíchaly se na sklíčku, a když se krev nesrazila, šlo se do toho, ze žíly do žíly. Božena se vyléčila a po nějakých šedesáti letech svoji záchránkyni poznala na fotce.

Jiří Šenkýř, listopad 2020

Několik vzpomínek na bratra Františka Reichela

Bratr F. Reichel už není mezi námi

Dne 20. listopadu t.r. zemřel bratr František Reichel, ve věku 82 let. V současné době byl národním ministrem SFŘ, avšak také členem našeho místního bratrského společenství při kostele sv. Anežky v Praze - Spořilově. Avšak i jinak měl ke sv. Anežce České velmi blízko. V listopadu 1989 byl jedním z hlavních organizátorů památné pouti do Říma na svatořečení Anežky. Výročí svatořečení (12. listopad) později připomněl několika akcemi, které zorganizoval. Zejména konferencí o sv. Anežce, která se konala v říjnu 2009 v Praze. V nedávné době pak slavnostní mši svatou v Anežském klášteře v Praze dne 9. 11. 2019. Mše svatá se účastnili hlavně františkánští terciáři. Odpoledne pak následovalo setkání v klášteře křížovníků s červenou hvězdou u Karlova mostu. Tento řád je blízký řádu františkánů, neboť byl založen právě sv. Anežkou. (Na Spořilově bylo vzpomínkové setkání, pořádané farností, též v listopadu 2019.)

Bratr František Reichel se narodil 27. 1. 1938 a vyrůstal v pražské farnosti ve Vršovicích. Tam byl také brzy jedním z mnoha ministrantů v kostele sv. Václava. Ministranty později vedl, a to až do odchodu z Prahy na studia v Brně. Ministranty pojilo opravdové přátelství. Vzpomínky na tu dobu jsou pro žijící bývalé ministranty stále cenné. Scházejí se na podzim v sále při kostele sv. Václava. František se těchto setkání vždy rád účastnil.

Jedním z předních ministrantů byl i Jan Janoušek mladší (zvaný Janek), a to až do svého zatčení v roce 1953. Rodina Janoušků měla a má blízko k dr. Františku Noskovi. Jan Janoušek starší byl Noskovým spolupracovníkem. Františka Reichela velmi zaujala osoba dr. Noska, význačného předválečného katolického činitele. I v posledních desetiletích udělal mnoho pro zachování Noskovy památky. Pořádal pouti do Poříčí nad Sázavou k Noskovu hrobu a na mši sv., která je tam obětována vždy kolem výročí Noskovy smrti (17. duben 1935).

F. Reichel vystudoval v Brně veterinární medicínu a pak byl poslán (formou tzv. umístěnky) na Šumavu, aby v terénu pracoval v tomto oboru. Získal tam neocenitelné zkušenosti. V té době se oženil s Ludmilou Hoškovou, kterou znal z vršovické farnosti. Později jeden z bývalých vršovických ministrantů, MVDr. Ševčík, založil Výzkumný ústav pro veterinární léčiva a biofarmaka v Chotouni u Jílového u Prahy. Dr. Reichel tam nastoupil k němu a velmi dlouho tam působil ve vedoucí funkci. Ústav měl velké úspěchy v péči o zvířata. Byli žádáni o pomoc dokonce i v Mongolsku.

Br. František Reichel byl v 80. letech (možná i dřív) členem a funkcionářem Československé strany lidové (ČSL). V době totality nemohla ovšem tato strana vyvíjet politickou činnost. Měla však značný význam v tom, že umožňovala legální společenské kontakty katolíků. V některých farnostech se věřící po nedělní mši svaté scházeli na tzv. členské schůzi ČSL, kde si povídali. Místní organizace ČSL pořádaly pouti apod.

Není možné pominout činnost manželů Reichelových ve prospěch mládeže. L. Reichelová se stala vedoucí

Turistického oddílu mládeže (TOM) s názvem Protěž. V oddíle byly téměř výhradně děti z katolických rodin, a tak se děti znaly. František manželce vydatně pomáhal. Lída měla přezdívku Agama, František přezdívku Hroch. Pořádali výlety a v létě tábory pro členy oddílu.

František měl touhu být blízký Bohu. V r. 1981 byl přijat do Sekulárního františkánského řádu. Terciářské společenství duchovně vedl vynikající kněz Alois Moc OFM. Společenství nebylo legální. Přesto F. Reichel umožňoval ve 2. polovině 80. let, aby se terciáři sešli v jeho domě, který postavil v Chotouni. Okolní domy se teprve stavěly a tak si nikdo nevšiml, že se u Reichelů děje něco neobvyklého. Tato setkání bývala po Novém roce a byla to duchovní obnova pro členy řádu.

Br. František byl členem společenství SFŘ, kterému se říkalo Praha - jih. Členilo se do dvou skupin, muži a ženy. Skupiny měly asi po deseti bratřích nebo sestřích a scházely se po bytech. Koncem 80. let rychle narůstal počet členů a tak začalo být podivné, že někam přichází větší skupina buď jen mužů nebo jenom žen. Asi v r. 1988 proto došlo k reorganizaci a byly vytvořeny čtyři smíšené skupiny, muži i ženy. Počet členů dál narůstal, a tak v 1. polovině 90. let se společenství rozdělilo do MBS Spořilov, Krč, Černošice, Dejvice. Br. František se stal členem MBS Praha - Spořilov.

František se rád věnoval nejen činnosti, ale i modlitbě. Měl rád modlitbu breviáře. Tzv. breviář pro laiky s sebou vozil i na cesty a ve vlaku nebo autobuse se cestou modlil. I při poutích nezapomínal na modlitbu. Tak např. při pěší Cyrilometodějské pouti z Levého Hradce u Prahy na Velehrad se rád účastnil společné modlitby růžence, která se koná při chůzi.

Bylo by možno pokračovat ještě dlouho o Františkových aktivitách. Byl obdivuhodně výkonný a uměl šetřit časem, jak to bývá u schopných lidí. Byl v plné síle až do své smrti. Nebude snadné jej nahradit.

Miloslav Müller

Bratr František Reichel, Národní ministr SFŘ, politik a kamarád

František byl Pražák z Vršovic. Vyrostl blízko kostela sv. Václava. Pohřben je na vršovickém hřbitově. Vystudoval veterinární lékařství a umístěnku dostal do Boru u Tachova. V roce 1970 vstoupil do Československé strany lidové. To mu umožnilo zastávat vedoucí funkce ve farmaceutických podnicích. Během roku 1989 se v lidové straně formoval obrodný proud, který chtěl vyměnit stranické vedení dosazené komunisty, a František byl jedním z důležitých aktérů tohoto hnutí. Kardinál Tomášek jej pověřil úkolem podílet se na organizování pouti do Říma na kanonizaci Anežky Přemyslovny, která se konala 12. listopadu 1989. Po 17. listopadu nabraly věci rychlý spád a František se stal v prosinci ministrem federální vlády (první Čalfova vláda) a v lednu 1990 místopředsedou druhé Čalfovy vlády. Ve vládě skončil v dubnu 1990, založil cestovní kancelář a vozil poutníky na mnohá místa, protože každý toužil se někam za hranice podívat. K aktivní politice se ještě vrátil, když v místě svého bydliště starostoval.

František byl opravdový sekulární františkán. Byl ochoten vzít na sebe různá poslání. Už v roce 1981 jej kardinál Tomášek pověřil pořádáním každoročních poutí z Levého Hradce na Velehrad. Po roce 1989 se pustil do založení Sekulárního františkánského řádu. Znamenalo to vyhledat po republice zbylé členy

III. řádu svatého Františka a vyzvat je ke vstupu do Sekulárního františkánského řádu, oslovit další ctitele sv. Františka a seznámit je s novou Řeholí řádu z roku 1978. K tomu zajistit překlad všech dokumentů řádu, vytvořit organizační strukturu a hlavně přiblížit františkánskou spiritualitu dnešním lidem. To František zvládal spolu se skupinou lidí kolem sebe, byl šířitelem františkánské zbožnosti. Přísluší mu titul „obnovitel řádu“. K významným bodům této cesty patří: setkání „nalezených“ členů v Brně u minoritů (asi v roce 1991), první řádná kapitula ve Žďáře nad Sázavou v roce 1994, kdy se stal František národním ministrem. V této službě pokračoval do roku 2000 a také od roku 2018 do smrti. Mimoto byl v letech 2000 - 2003 a 2012 - 2015 zástupcem národního ministra. František obnovil Pout' Prahou, její historie sahá do konce 18. století, františkánské poutě na Hostýn s tradicí od konce 19. století, a každoročně se podílel na pouti do Poříčí nad Sázavou k hrobu dr. Františka Noska, o jehož svatořečení náš řád usiluje. Stihl ještě dokončit publikaci o kostelích na předměstí Prahy, o které se dr. Nosek zasloužil.

Na Františka lze vztáhnout Řeholi čl. 19: *A protože jsou ponořeni do Kristova zmrtvýchvstání, které dává pravý význam sestře smrti, ať konečné setkání s Otcem očekávají s jasnou myslí.*

Jiří Šenkýř OFS

František Reichel

Znali jsme se už z 80. let minulého století. U nich v Chotouni probíhal i můj vstup do sekulárního řádu. Spojovalo nás i to, že on byl oporou vršovických skautských oddílů, které se schovaly do TJ Tatranu stavební závody, zatímco my jsme tu dobu prožívali „schování“ v TJ Sokol Praha Krč. Jeho jméno jsem přitom poprvé slyšel při zvláštní příležitosti. Kdosi se totiž ptal mého biřmovacího kmotra Jana Pečeného, jestli zná nějakého katolíka, který současně je také schopný se nějak odborně prosadit v tehdejší společnosti. A on právě prohlásil: „*Doktor František Reichel, kandidát věd*“.

Skrze naše společenství sekulárních františkánů jsem pak mohl dostatečně zažívat jednu jeho vlastnost, kterou jsem vždycky obdivoval. Ať byla situace jakkoliv komplikovaná, nepříznivá, nebo dokonce beznadějná, František nikdy neztrácel hlavu. Nikdy z něj nepřestal vyzařovat takový pokoj, který se v jisté míře přenášel i na okolní „postižené“. Skutečně jsem nikdy nezažil, že by ho přemohly emoce, kterými zpravidla druhým ubližujeme a často i sami sobě. Byl skutečně „*jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.*“ (ŽL 1,3). A postupně jsem zjišťoval, že je to jeho modlitebním životem. Obdivuhodně zasazeným do řádu, navzdory jeho tak aktivnímu konání v různých sférách. Způsob, jakým prošel branou smrti, se z běžného lidského hlediska může jevit jako hodně absurdní neštěstí. A nám, kteří jsme tu najednou zůstali poněkud osiřelí, bude nepochybně v mnoha ohledech chybět. Ani ne dvanáct hodin před tím, jsem mu na našem setkání místního společenství s radostí říkal, že ta jeho publikace o pražských kostelech je ještě lepší, než jsem očekával. Přemýšlel jsem tedy, co nám asi František vzkazuje. A ozvalo se mi: „*Všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.*“ (Řím 8,28). Ano, to k němu sedí. Nejspíš pracuje už na tom, aby „pošťouchl“ záležitost blahořečení Františka Noska, jehož byl tak skvělým následovníkem.

Jiří Zajíc

Odkaz Františka Reichela pro naši formaci

Pro nás františkánské terciáře však byl František především ministr - služebník v původním slova smyslu: opakovaně jako náš Národní ministr, jeho zástupce, a současně jako řadový člen našeho místního bratrského společenství u sv. Anežky. Jeho organizátorské a manažerské schopnosti nám všem budou velice scházet, „ministrování“ mu šlo tak nějak samo, v klidu, v souladu s naším pozdravením „pokoj a dobro“. V té vůdčí roli nás reprezentoval i v Mezinárodní radě v Římě a v zahraničí vůbec, ale těžiště jeho snažení bylo doma, ve vlasti. František byl svou duší především poutník, a znovunalezení duchovního významu pěšího putování pro naši spiritualitu bychom si měli zapamatovat. Byl to on, kdo se souhlasem kardinála Tomáška inicioval každoroční poutě z Levého Hradce na Velehrad už v 80. letech, a těchto poutí se sám aktivně účastnil až dosud, po své osmdesátce. S pomocí trekových holí dokázal ujít i více než 20 km dlouhé víkendové etapy. Za ta pomalu čtyři desetiletí se trasy jednotlivých etap vícekrát měnily, a díky tomu měl František prošlapanou naši vlast asi jako nikdo jiný; na cestách z Čech na Moravu znal každou zákrutu, zastavení, stromy u cesty. Jeho odkazem je láska ke krajině a duchovní čtení našich dávných dějin od nejstarších svatyní ještě přemyslovských Čech po nejznámější poutní místa Velké Moravy. Patřil k prvním poutníkům z Prahy do Lidic, už od konce let 60., stejně jako poutí pro seniory z Bílé Hory do Hájků, františkánského kláštera a Lorety, kousek od Prahy. Tady služebník ministr zařizoval všechno, dojednával kněze a liturgii, dělal šoféra - taxikáře pro méně zdatné, osobně vydával porce nezapomenutelného guláše. A v samotné Praze se staral o udržení dávné tradice Mariánských poutí hlavním městem. Poutě však organizoval i profesionálně, později se svým synem, a to jak po vlastech českých, moravských a slovenských, tak na místa nám věřícím drahá v zahraničí. Byl nejen neuvěřitelně zdatným a vytrvalým pěším poutníkem, ale současně i profesionálně perfektním řidičem, opět často v roli služebné, pro nás neřidiče. Tak naplňoval Ježíšovo: kdo je v čele, ať je služebníkem všech. Díky svému povolání jezdil služebně po celé zemi, od Aše až po Vihorlat a Sninu, všude, kde byly veterinární stanice. V ústavu pro veterinární léčiva měl na starosti oddělení výzkumu a klinických zkoušek nových preparátů, a ty se vyhodnocovaly po celé zemi. Měl naježděno půldruhého milionu kilometrů bez nehody, jezdil bezpečně, a s krátkou přestávkou na oběd nás dokázal dovézt z návštěvy u slovenských bratří až domů. Řídil celé hodiny, a to mu táhlo už na devátý křížek. A po dojezdu patřilo k jeho „řeholi“ ujít aspoň několik kilometrů pěšmo - aby nevyšel ze cviku.

František byl přitom vědecký typ, oddaný výzkumu i jeho aplikaci. Kromě veterinární medicíny měl i ekonomické vzdělání, získal hodnost kandidáta věd, jeho alma mater ho zvala i jako přednášejícího hosta. Znalost odborné latiny jako věřící rozšířil i na latinu liturgickou. Studoval také na Katolické teologické fakultě UK, kde obhájil diplomovou práci v oboru církevních dějin: zaměřil se na Třetí řád sv. Františka v našich zemích. Touha po vzdělávání je též jeho odkazem. A služba církvi a františkánské rodině. To vše díky podpoře své sestry manželky a jeho vlastní rodiny. Světlo věčné ať mu svítí, ať odpočívá ve svatém pokoji.

Lubomír Mlčoch OFS